

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 października 2022 roku, sygnatura akt I C 1691/19, Sąd Rejonowy w Goleniowie oddalił powództwo P. K. przeciwko Kołu (...) w G. o zapłatę 15 623,58 zł z odsetkami tytułem odszkodowania za szkody wyrządzone przez zwierzynę na polach dzierżawionych przez powoda w miejscowości Ż. oraz orzekł o kosztach procesu.

Uzasadnienie powyższego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy zawarł na kartach 358 – 365 akt sprawy.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 235² § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię i oddalenie postanowieniem z dnia 21 października 2022 roku wniosków dowodowych powoda o przesłuchanie w charakterze świadka M. P. oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny szkód rolniczych, mimo iż okoliczności, jakie miały zostać udowodnione tymi dowodami, miały kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i nie miały na celu przedłużenia postępowania, skoro zgłoszono je już w pozwie, a świadek M. P. był już wzywany przez Sąd I instancji 16 lipca 2020 roku na rozprawę wyznaczoną na dzień 22 września 2020 roku,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mający istotny wpływ na treść orzeczenia polegający na ustaleniu, iż pozwane Koło (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez zwierzynę łowną na działkach użytkowanych przez powoda oraz iż działki te nie są objęte obwodem łowieckim dzierżawionym przez pozwane koło.

Wskazując na te zarzuty powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie pozwu w całości,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje,
3. dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z:
 - a) opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny szkód rolniczych na okoliczność wysokości szkody poniesionej przez powoda w zakresie stanowiącym podstawę pozwu,
 - b) zeznań świadka M. P. na okoliczność zakresu i charakteru wyrządzonej szkody oraz prowadzenia gospodarki łowieckiej przez pozwane koło na działkach użytkowanych przez powoda oraz obejmowania obwodem łowieckim dzierżawionym przez pozwane koło ww. działek powoda,
 - c) dokumentacji zdjęciowej na okoliczność prowadzenia gospodarki łowieckiej przez pozwane koło na działkach użytkowanych przez powoda oraz obejmowania obwodem łowieckim dzierżawionym przez pozwane koło ww. działek powoda, również w trakcie trwającego niniejszego procesu,
 - d) przesłuchania stron na okoliczność prowadzenia gospodarki łowieckiej przez pozwane koło na działkach użytkowanych przez powoda oraz obejmowania obwodem łowieckim dzierżawionym przez pozwane koło ww. działek powoda, również w trakcie trwającego niniejszego procesu,
 - e) potwierdzenia wpłaty przez pozwane koło kwoty 1 800,- zł z dnia 25 października 2022 roku wraz z ugodą z dnia 20 października 2022 roku na okoliczność, iż pozwane koło uznaje działki powoda, których dotyczy pozew, za wchodzące w skład obwodu łowieckiego, jaki dzierżawi, skoro szkoda ta wystąpiła na tych samych działkach, w późniejszym okresie.

W uzasadnieniu apelacji powód rozwinął postawione zarzuty.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził wnikliwe postępowanie dowodowe w zakresie wystarczającym dla poczynienia ustaleń faktycznych mających wpływ na zastosowanie przepisów prawa materialnego. Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody poddał wszechstronnej, wnikliwej ocenie, odpowiadającej wymogom stawianym przez art. 233 § 1 k.p.c. oraz na ich podstawie poczynił w zasadniczej prawidłowe ustalenia faktyczne odpowiadające treści tych dowodów, dlatego sąd okręgowy przyjął je za własne bez konieczności ich ponownego powtarza. W sytuacji bowiem, gdy sąd drugiej instancji orzeka na podstawie zgromadzonego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji materiału dowodowego, nie musi już powtarzać dokonanych ustaleń, gdyż wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2017 r., II PK 292/16 i dnia 16 lutego 2017 r., I CSK 212/16, nadto postanowienia z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 654/14, z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98).

Jednocześnie ocenić należało, że na podstawie tak poczynionych ustaleń faktycznych prawidłowo sąd pierwszej instancji uznał, że po stronie pozwanego brak jest legitymacji biernej, albowiem nie odpowiadał on za szkody wyrządzone przez zwierzynę łowną w 2017 roku na działkach dzierżawionych przez powoda.

W niniejszej sprawie kluczowym jest ustalenie granic obwodu łowieckiego dzierżawionego przez pozwane koło. Przy czym podkreślić należy, że zgodnie z art. 27 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo łowieckie podziału na obwody łowieckie oraz zaliczenia obwodów łowieckich do kategorii, o których mowa w art. 26a ust. 1, a także zmiany granic obwodu lub zmiany zaliczenia obwodu do kategorii dokonuje w obrębie województwa sejmik województwa, w drodze uchwały, stanowiącej akt prawa miejscowego. W myśl ust. 3. Projekt uchwały, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) numer obwodu łowieckiego;
- 2) przebieg graficzny na mapie oraz słowny opis granic obwodu łowieckiego;
- 3) przebieg graficzny na mapie wyłączeń, o których mowa w art. 26;
- 4) powierzchnię całkowitą obwodu łowieckiego;
- 5) powierzchnię obwodu łowieckiego po uwzględnieniu wyłączeń, o których mowa w art. 26, z podziałem na powiaty i gminy;
- 6) powierzchnię gruntów leśnych, z podziałem na gminy;
- 7) zaliczenie obwodu łowieckiego do jednej z kategorii, o których mowa w art. 26a ust. 1.

O zakwalifikowaniu danego obszaru do obwodu łowieckiego decyduje zatem treść uchwały sejmiku województwa podjętej na powyższej podstawie. W konsekwencji o tym, czy działki dzierżawione przez powoda wchodzą bądź nie w granice obwodu łowieckiego nr 113, dzierżawionego przez pozwane koło decyduje treść tej uchwały. Przepis art. 27 ustawy w równym stopniu wskazuje na znaczenie przebiegu graficznego na mapie oraz słownego opisu granic obwodu łowieckiego. Stosownie do art. 27 ust. 17 uchwała ta obowiązuje od dnia wejścia w życie w niej określonego, jednak nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w wojewódzkim dzienniku urzędowym. W myśl ust. 18 podlega również publikacji na stronie internetowej sejmiku województwa. Jako akt prawa miejscowego jego treść ustala się w oparciu o tekst opublikowany w Dzienniku Urzędowym Województwa Zachodniopomorskiego. Uchwała nr XXVI/362/13 dnia 25 czerwca 2014 roku w sprawie podziału Województwa Zachodniopomorskiego na

obwody łowieckie została opublikowana pod pozycją 2754 w dniu 22 lipca 2013 roku. Wyłącznie tekst znajdujący się w dzienniku urzędowym może stanowić podstawę ustalenia granic obwodu. Niewątpliwie słowny opis granic obwodu łowieckiego jednoznacznie wskazuje, że działki dzierżawione przez powoda znajdowały się w 2017 roku poza granicami obwodu. Natomiast załącznik graficzny do uchwały (karta 157 akt) nie pozwala w żaden sposób na ustalenie przebiegu granic obwodu albowiem skala mapy jest na tyle duża, że w brak jest możliwości odniesienia jej w terenie. Sama zaś grubość linii dzielących obwody wyklucza precyzyjne określenie ich granic wyłącznie na podstawie oględzin mapy opublikowanej w dzienniku urzędowym. Bez znaczenia dla ustalenia granic obwodu pozostają inne materiały, w szczególności mapy będące w posiadaniu urzędu marszałkowskiego, służące do opracowania projektu uchwały, pozostają bez znaczenia dla ustalenia granic obwodu. O granicach tych decyduje bowiem nie zamiar i intencja twórców projektu uchwały, lecz tekst uchwały opublikowany w dzienniku urzędowym. Prawidłowo Sąd Rejonowy, po przeprowadzeniu wnikliwych oględzin w terenie ustalił przebieg granic obwodu łowieckiego w oparciu o tekst uchwały. Bez znaczenia zaś dla rozstrzygnięcia pozostaje stanowisko urzędu marszałkowskiego, zeznania świadków czy nawet faktyczne prowadzenie gospodarki łowieckiej na danym obszarze. O odpowiedzialności pozwanego decyduje bowiem wyłącznie zakres dzierżawionego obwodu. Zaznaczyć przy tym należy, że pozwany konsekwentnie zarówno przed procesem jak i w jego toku twierdził, że sporne działki nie wchodzą w zakres dzierżawionego przez niego obwodu. Chybione jest stanowisko powoda, iż dokumenty przesłane przez urząd marszałkowski z dnia 12 lutego 2020 roku, 27 lipca 2020 roku oraz 9 września 2020 roku jako dokumenty urzędowe potwierdziły okoliczność, że działki użytkowane przez powoda wchodzą w skład obwodu łowieckiego. Zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Jak wskazano powyżej przepisaną formą sporządzenia dokumentu – określenia granic obwodu jest uchwała sejmiku i organem do tego powołanym jest sejmik województwa, nie zaś urząd marszałkowski. Powyższe pisma stanowią co najwyżej interpretację tekstu uchwały sejmiku, nie zaś dokument urzędowy wyznaczający granice obwodu. Również powoływanie się na zeznania świadków, w szczególności M. S., nie może prowadzić do odmiennych ustaleń. Całkowicie zaś bezpodstawne jest powołanie się na pogląd M. S., że w przypadku gdy opis jest niezgodny z przebiegiem granic na mapie, wówczas co do zasady uszczegóławiany jest opis granic, przyjmując mapę jako nadrzędną. Powyższe twierdzenia nie oznaczają bowiem, że treść uchwały sejmiku jest inna, lecz to, że opis granic w razie rozbieżności jest korygowany stosownie do oznaczeń na mapie. Niemniej jednak dopiero po skorygowaniu opisu można przyjąć, że dane tereny wchodzą w skład obwodu łowieckiego.

Skoro zaś działki dzierżawione przez powoda nie wchodzą w skład obwodu łowieckiego nr 113, prawidłowo Sąd Rejonowy pominął wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego celem oszacowania wysokości szkody powoda. Przeprowadzenie tego dowodu, jak i postulowanych w apelacji zeznań świadków jedynie zbędnie powiększałoby koszty niniejszego postępowania.

Końcowo wskazać należy, że wobec dokonania zmiany granic obwodów łowieckich uchwałą nr XXIII/287/21 sejmiku województwa zachodniopomorskiego z dnia 11 marca 2021 roku (Dz.Urz. Woj. Zachodniopomorskiego, poz. 1505) bez znaczenia są wnioski dowodowe apelacji prowadzące do wykazania, że w 2022 roku pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie za szkody łowieckie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. apelację powoda należało oddalić, o czym orzeczono w sentencji.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powód jako przegrywający spór winien zwrócić pozwanemu koszty zastępstwa procesowego, ustalone w wysokości stawki minimalnej określonej przepisami § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

sędzia Tomasz Szaj

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)